

בש"פ 2311/20 - שלמה בן לולו נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 2311/20

לפני: כבוד הרשמת שרית עבדיאן

המבקש: שלמה בן לולו

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה להארכת מועד לנקיטת הליך

החלטה

1. לפניי בקשה להארכת מועד להגשתה של בקשת רשות ערעור בפלילים.

2. המבקש הורשע על פי הודאתו בבית משפט השלום בירושלים בביצוע עבירות לפי חוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975 ונידון, בין היתר, לשישה חודשי מאסר בפועל. המבקש והמשיבה הגישו ערעורים הדדיים על גזר הדין לבית המשפט המחוזי בירושלים. ביום 30.6.2019 דחה בית המשפט המחוזי את שני הערעורים (ע"פ 19-01-64881). למען שלמות התמונה יצוין כי המבקש הגיש ערר לבית משפט זה על החלטת בית המשפט המחוזי לדחות את בקשתו לעיכוב ביצוע עונש המאסר שנגזר עליו (בש"פ 1772/20). בהחלטה מיום 5.3.2020 דחה בית המשפט (כבוד השופט ג' קרא), בהסכמת המשיבה, את מועד התייצבותו של המבקש ליום 10.3.2020. בהחלטתו של כבוד השופט קרא מיום 10.3.2020 נדחה שוב, בהסכמת המשיבה, מועד ההתייצבות ונקבע ליום 25.3.2020 בשעה 10:00. בהחלטתו מיום 24.3.2020 דחה כבוד השופט קראבקשה נוספת מטעם המבקש לעיכוב ביצוע המאסר.

3. כאמור לעיל, פסק-דינו של בית המשפט המחוזי ניתן ביום 30.6.2019. המועד הקבוע בדין להגשת בקשת רשות ערעור בהליך פלילי הוא 45 ימים מיום מתן פסק-הדין (סעיף 199 ל[נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: חוק סדר

עמוד 1

הדין הפלילי)). כלל הוא, כי בהליכים פליליים תקופת הפגרה אינה עוצרת את מירוץ הזמן להגשת ערעור (זאת בהיעדר הוראה מקבילה לתקנה 529 ל[], התשמ"ד-1984). עם זאת, כאשר היום האחרון להגשת ההליך חל בתוך תקופת הפגרה, המועד נדחה עד למחרת תום הפגרה (ראו סעיף 10(ג) ל[], התשמ"א-1981; וראו: בש"פ 11461/04 מזרחי נ' מדינת ישראל, פסקה 2 (28.12.2004)). בשים לב לכך, המועד האחרון להגשת בקשת רשות הערעור בענייננו היה ביום 8.9.2019. הבקשה להארכת מועד שלפני הוגשה ביום 29.3.2020 היינו באיחור של כשבעה חודשים. לבקשה צורפו בקשת רשות הערעור ובקשה לעיכוב ביצוע העונש. לטענת המבקש, נוכח מצבו הרפואי לא עלה בידו לעסוק בענייני המשפטיים. המבקש מוסיף וטוען כי לא ידע שעומדת לו זכות להגשת בקשת רשות ערעור על פסק-דין של בית המשפט המחוזי וכי סנגורו הקודם "כלל לא הבהיר לו את מצבו".

4. לאחר שבחנתי את טענות המבקש הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להארכת מועד להידחות אף מבלי לקבל את עמדת המשיבה. בהתאם לסעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי נתונה לבית המשפט הסמכות להורות על הארכת המועד להגשת הליך ערעורי בפלילים. בבקשת ארכה מסוג זה, כך נפסק, אין המבקש נדרש להציג "טעם מיוחד" ודי בהצגת "טעם ממשי המניח את הדעת". בהקשר זה ישקול בית משפט, בין היתר, את משך האיחור; את ההצדקה הנטענת לאיחור; ואת סיכויי הלכאוריים של ההליך העיקרי (ראו: בש"פ 5988/06 נגר נ' מדינת ישראל (25.7.2006); בש"פ 4065/19 מסרי נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (9.7.2019), וההפניות שם). ואולם, על אף הגישה המקלה בהשוואה להארכת מועד להגשת הליכים אזרחיים, הכלל הוא שגם בהליכים פליליים יש להקפיד על קיום המועדים הסטטוטוריים, וממילא הארכת מועד לא תינתן כדבר שבשגרה. זאת, גם כאשר הושת על מבקש הארכה עונש של מאסר בפועל.

5. במקרה דנן האיחור בהגשת ההליך - כשבעה חודשים - הוא איחור מופלג ואיני סבורה כי ההסבר אשר ניתן על ידי המבקש עומד באמות המידה להארכת המועד המבוקשת. אציין בהקשר זה כי רב הנסתר בבקשה על הגלוי בה בשים לב, בין היתר, לכך שלא הובהרמתי נוצר הקשר הראשוני בין המבקש לבין סנגורו הנוכחי (השוו: בש"פ 1758/17 דרארגה נ' מדינת ישראל (23.2.2017)), ולכך שהמבקש לא הוכיח שנהג בשקידה סבירה למניעת הטעות הנטענת (ראו: בש"פ 3475/13 ריחאן נ' מדינת ישראל (9.6.2013)). כמו כן, בהתחשב בכך שמדובר בבקשה להארכת מועד להגשת בקשת רשות ערעור ב"גלגול שלישי", ובשים לב לכללי ההתערבות הנהוגים בבית משפט זה ביחס לבקשות רשות ערעור מן הסוג האמור - איני סבורה כי סיכויי ההליך לגופו מצדיקים את מתן הארכה המבוקשת.

6. הבקשה להארכת מועד נדחית אפוא. ממילא מתייתר הדיון בבקשה לעיכוב ביצוע שהוגשה בד בבד עם בקשת הארכה.

ניתנה היום, ה' בניסן התש"ף (30.3.2020).

שרית עבדיאן
ר ש מ ת